

11 Δεκεμβρίου 2015

Μνήμες από την Αγγλική Κατοχή της Κύπρου (Αριστείδης Παναγίδης)

[/ Πεμπτουσία](#)

Τον Νοέμβριο του 1958, ήμουν μαθητής στην πρώτη τάξη του Δημοτικού Σχολείου Παλαιομετόχου. Είχα την ατυχία να αρρωστήσω από ανεμοβλογιά, τη γνωστή παιδική ασθένεια. Η μητέρα μου με πήγε στο νοσοκομείο, όπου οι γιατροί αποφάσισαν ότι έπρεπε να παραμείνω υπό περιορισμό για κάποιες μέρες, προκειμένου να αποφευχθεί η μετάδοση της ασθένειας.

Μέχρις εδώ, τίποτε το αξιοπερίεργο. Τα περίεργα άρχισαν μετά, όταν, για να είναι σίγουρο ότι δεν θα παραβίαζα τον περιορισμό μου, τοποθετήθηκε αστυνομικός έξω από το σπίτι για να επιβλέπει τον εγκλεισμό μου.

Τότε, δεν καταλάβαινα γιατί έπρεπε να παραμείνω κλειστός για ενάμιση περίπου μήνα, χωρίς να έχω δικαίωμα να βγαίνω έξω από την αυλή, χωρίς να μπορώ να δεχτώ στο σπίτι φίλους και άλλα παιδιά για να παίξουμε, όταν άλλοι συμμαθητές μου, με την ίδια ασθένεια, δεν είχαν καμιά επίπτωση στην κοινωνική τους ζωή, παρά μόνο μια βδομάδα απουσίας από το σχολείο. Κυρίως, όμως, με ξένιζε η συνεχής παρουσία αστυνομικού επί εικοσιτετραώρου βάσεως έξω από το σπίτι.

Ρωτώντας, αργότερα τη μητέρα μου, μου απάντησε ότι αυτή ήταν η απόφαση των γιατρών, οι οποίοι, σημειωτέον, ερχόντουσαν στο σπίτι για να με εξετάσουν και να αποφανθούν για την πορεία της υγείας μου για να μην επηρεαστεί, προφανώς ο περιορισμός μου.

Πολλά χρόνια μετά, και αφού το σκεφτόμουν κατα διαστήματα, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι αυτά όλα γινόντουσαν, είτε για τιμωρία των Άγγλων προς την οικογένεια ενός μέλους της ΕΟΚΑ είτε για να μπορούν να παρακολουθούν πιο εύκολα το σπίτι και τις τυχόν επαφές της μητέρας μου, αφού, αν ήταν τόσο σοβαρή η κατάσταση της υγείας μου, θα έπρεπε λογικά να με κρατήσουν στο

νοσοκομείο για περίθαλψη.

Αυτές τις μεθόδους χρησιμοποιούσαν οι πολιτισμένοι και ευγενείς Άγγλοι, προκειμένου να κάψουν το φρόνημα του Κυπριακού Ελληνισμού και να τιμωρήσουν τις οικογένειες αυτών που θεωρούσαν ότι έδρασαν εναντίον των συμφερόντων τους.